

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὅπρησιν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Ἔτησί... δρ. 12.—	Ἔτησί... φρ. 15.—	ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30
Ἐξάμηνος... > 6,50	Ἐξάμηνος... > 8.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος... > 3,50	Τρίμηνος... > 4,50		Ὁδὸς Ἐφραίμίδου δρ. 38, κατὰ τὸ Βασιλειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθῆναις, 26 Ὀκτωβρίου 1919	Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 48
Περίοδος Β'. — Τόμος 26ος			

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Ἔτσι μὲ μιὰ ὁμόνοια, μὲ μιὰ δραστηριότητα θαυμαστή, τὸ κατέβασμα προχωροῦσε.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἐξυλοδεναν τὴν στοὰ τοῦ λυχνιστασιοῦ, πού σέ πολλὰ μέρη εἶχε γκρεμίσει· κι' ἔτσι, μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, προσπαθοῦσαν ν' ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο τὸ φοβερό του μυστικὸ καὶ τὰ θύματά του, ἃν ὑπῆρχαν ἀκόμα ζωντανά.

Τὴν ἐβδόμη λοιπὸν ἡμέρα, σὲ μιὰ ἀλλαγῇ, ὁ σφυρὴς πού κατέβηκε στὴν τρύπα νὰ σκάψῃ, ἐνόμισε σὰ νᾶκουσε ἕνα ἑλαφρὸ κρότο, σὰν ἀπὸ κτυπήματα ἀδύνατα... Κι' ἀντὶ νὰ κατεβάσῃ τὴ σφύρα του, τὴ σήκωσε κι' ἐκόλλησε τ' αὐτὶ τοῦ στοὶ κάρβουνο. Ἐπειτα, σὰ νὰ τοῦ φάνηκε πὼς γελιοῦνταν, φώναξε ἕνα σύντροφό του ν' ἀκροασθῇ κι' αὐτός. Κι' οἱ δύο τότε στάθηκαν χωρὶς νὰ βγάζουν ἄχνα, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ἕνας ἀδύνατος κρότος, πού ἐπαυλαμβάνονταν κατὰ διαστήματα κανονικά, ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τους.

Ἀμέσως ἡ εἰδητὴ ἔτρεξε ἀπὸ στομα σὲ στόμα, ἀπαντῶντας πρὸς πολλὰ δυσπιστία παρὰ πίστη, κι' ἔτσι ἔφθασε στὸ μηχανικὸ, πού ὤρμησε στὴ στοά.

Νὰ λοιπὸν πού εἶχε δίκην! Νὰ πού ὑπῆρχαν ἀκόμα ζωντανοὶ ἄνθρωποι, πού ἡ πεποίθησή του θὰ τοὺς ἔτωζε!

Πολλοὶ τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει. Παραμέρισε τοὺς σφυρῆδες κι' ἀκροάσθηκε μὴ τόση ἦταν ἡ συγκίνησή του, ὥστε δὲν ἄκουσε τίποτα.

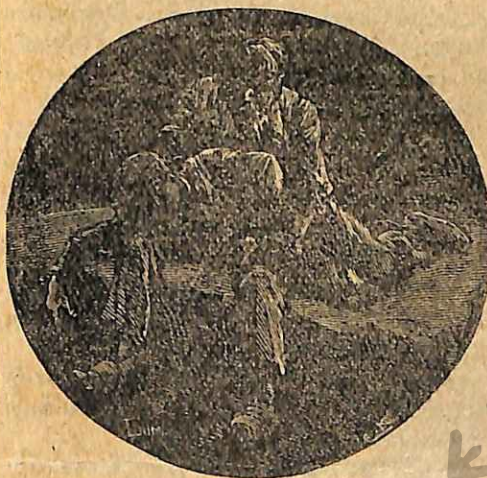
— Δὲν ἀκούω, εἶπε ἀπελπισμένος.

— Εἶναι τὸ Στοίχειο τοῦ Ἀνθρακωρυχείου, εἶπε ἕνας ἐργάτης. Θέλει νὰ παῖξῃ μὲ μᾶς καὶ κτυπᾷ γιὰ νὰ γελασθοῦμε.

Ἀλλὰ οἱ δύο σφυρῆδες, πού εἶχαν

πρωτακούσει, ἐπέμεναν πὼς δὲν ἐγλάττησαν καὶ πὼς κτυπήματα εἶχαν ἀποκριθῇ 'ς τὰ κτυπήματά τους. Ἦταν ἄνθρωποι μὲ πείρα, πού γέρασαν στὴν ἐργασία ἐκεῖνη, κι' ὁ λόγος τοὺς εἶχε πέρασῃ. Ὁ μηχανικὸς ἔβγαλε ἔξω ἐκείνους πού τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει, ἔδιωξε ἀκόμα καὶ τοὺς ἐργάτες πού σχηματίζαν ἀλυσίδα γιὰ νὰ κουβαλοῦν τὰ καλάθια μὲ τὸ κάρβουνο, κι' ἔμεινε μονάχα μὲ τοὺς δύο σφυρῆδες.

Κτύπηταν τότε μὲ τίς σφύρες τοὺς πολὺ δυνατὰ καὶ ρυθμικά· ἔπειτα, κρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή τους, ἐκόλλησαν ταῦτάς τους στοὶ κάρβουνο.

«Κοιμήσου, μικρὲ...» (Σελ. 369 στ. α')

Περίμεναν ἔτσι μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα δέχθηκαν στὴν ψυχὴ μιὰ βαθεῖα συγκίνητη: Κτυπήματα ἀδύνατα, ἀλλεπάλληλα, ρυθμικά, ἀποκρίθηκαν στὰ δικά τους.

— Κτυπῆτε πάλι, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε πὼς δὲν ἦταν ὁ ἀντίκτυπος τῶν δικῶν σας, ἐπρόσταξε ὁ μηχανικὸς.

Ἐνακτύπησαν μὲ ἄλλο ρυθμό, μὲ ἄλλα διαστήματα τώρα· καὶ πάλι τοὺς ἀποκρίθηκαν κτυπήματα μὲ τὸν ρυθμὸ τὸν πρῶτο. Δὲν μπορούσαν πιά νᾶχουν ἀμφιβολία: Ζωντανοὶ ἄνθρωποι περίμεναν, κλεισμένοι, τὴ σωτηρίαν τους.

Ἡ εἰδητὴ διαδόθηκε στὴν πόλιν ἀ-

μέσως καὶ τὸ πλῆθος ἔτρεξε πάλι στὸν Τρουιέρα, ἀκόμα ἴσως πρὸς μετὰ καὶ πρὸς συγκινημένο ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς καταστροφῆς. Μέσ' στὰ μαῦρα τοὺς φορέματα, οἱ συγγενεῖς τῶν θυμάτων, γυναῖκες, μητέρες, παιδιὰ, ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ ἐλπίδα.

Πόσοι νὰ ἦταν οἱ ζωντανοί;... Πολλοὶ βέβαια... ὁ δικός σου χωρὶς ἄλλο. Μὰ κι' ὁ δικός μου ἐξάπαντος!...

Ἦθελαν νὰ φιλήσουν τὸν μηχανικόν. Αὐτὸς ὅμως, ἀπαθὴς τώρα στὴ χαρὰ καὶ στὴν εὐγνωμοσύνη, ὅσο προτύτερα στὴ λύπη, στὴν ἀπελπισία καὶ στὴν ἀγανάκτηση, δὲν συλλογιζοῦνταν ἄλλο παρὰ τὴ διάσωση. Καὶ γιὰ νὰ πομακρύνῃ τοὺς περιέργους καὶ τοὺς συγγενεῖς, ζήτησε στρατιῶτες τῆς Φρουρᾶς, πού ἀπέκλεισαν τὴ στοὰ καὶ δὲν ἄφιναν νὰ πλησιάσῃ κανένας.

Ἔτσι οἱ ἐργάτες ἐξακολούθησαν τὴν ἐργασία τοὺς ἀνενόχλητα.

Οἱ κρότοι πού ἄκουσαν ἦταν τόσο ἀδύνατοι, ὥστε δὲν μπορούσαν νὰ προσδιορίσουν ἀκριβῶς ἀπὸ ποῖο μέρος ἔρχονταν. Ὅπως δὲν ἦν ἐνδειξη ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ συμπεράνουν, ὅτι ἐργάτες, γλυτωμένοι ἀπὸ τὴν πλημμύρα, βρίσκονταν 'ς ἐν' ἀπὸ τὰ τρία ἀναίβασματα τῆς ἰσίας στοᾶς τοῦ Παλαιοῦ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σκάψουν ὄχι πιά ἕνα, ἀλλὰ τρία κατὰ τὰ βέβαια, γιὰ νὰ παντήσουν τὰ τρία ἐκεῖνα ἀναίβασματα. Κι' ὅταν θὰ προχωροῦσαν περισσότερο καὶ θάκουγαν καλύτερα, τότε θάφιναν τὰ δύο περιττά καὶ θὰ συγκέντρωναν ὅλους τοὺς τίς προσπαθεῖς στοὶ ἕνα καὶ καλὸ.

Τώρα σκάβουν μὲ μεγαλύτερο ζήλο. Ὅλες οἱ γειτονικὲς ἑταιρεῖες ἔστειλαν στὸν Τρουιέρα τοὺς ἰκανώτερους σφυρῆδες τοὺς. Καὶ στὴν ἐλπίδα πού δίνει τὸ ἀνοιγμὰ τῶν τριῶν καταβασμάτων, ἐνώνεται κι' ἡ ἐλπίδα νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴ στοὰ, γιατί τὸ νερὸ στὰ πηγάδια ὁλοένα χαμηλώνει.

Ὅταν στὸ Ἀναίβασμά μας ἀκούσαμε τὴν πρόσκληση πού μᾶς ἐκτύπησε ὁ ἤμην-

χανικός, είπαμε όπως και τότε που ακούσαμε τα βαγονάκια του αντλήματος να πέφτουν στα πηγάδια:

— Σωθήκαμε!

Η ίδια κραυγή χαράς ξέφυγε απ' όλα τα στόματα και, χωρίς να σκεφθούμε, φαντασθήκαμε πώς τώρα νά, θά μ' εδιναν το χέρι για να βγούμε.

Έπειτα όμως, όπως και με τα βαγονάκια, την ελπίδα διαδέχθηκε απελπισία.

Ο κρότος των σφυρών μαρτυρούσε πως οι εργάτες ήταν μακριά. Είκοσι, τριάντα μέτρα ίσως. Πόσο θά χρειάζονταν, για να τρυπήσουν αυτόν τον όγκο; Οι λογαριασμοί μας δεν συμφωνούσαν: άλλος έλεγε ένα μήνα, άλλος μια εβδομάδα, άλλος ξη μέρες. Άλλα πώς θά μπορούσαμε να περιμένουμε τόσον καιρό; Ποιος από μ'ας θά ζούσε ύστερ' από ξη μέρες; Πόσες μέρες είχαμε ζήσει ως τώρα χωρίς να φάμε;

Μόνον ο Δάσκαλος μιλούσε ακόμα με θάρρος. Άλλα στο τέλος ή απελπισία μας μεταδόθηκε και 'ς αυτόν και στο τέλος επίσης ή αδυναμία ένιχνε τη σταθερότητά του.

Αν μπορούσαμε να πίνουμε στο θέλαμε, δεν μπορούσαμε και να τρώμε; κι ή πείνα μας είχε γίνει τόσο βασανιστική, ώστε δοκιμάσαμε να φάμε σάπιτο ξύλο λυωμένο στο νερό.

Ο Καρρорής, ο πιό πεινασμένος απ' όλους μας, είχε κόψει το παπούτσι που του έμενε κι' εξακολουθητικά μασσούσε κομμάτια πετσί.

Βλέποντας έως που ή πείνα ήταν ικανή να σπρώχνη τους συντρόφους μου, όμολογώ πως έκυριεύομαι από ένα αίσθημα φόβου που, μαζί με τόσους άλλους, μεγάλωνε τη δυσφορία μου. Πολύλες φορές είχα ακούσει τον Βιτάλη να διηγείται ιστορίες ναυαγίων, — γιατί είχε ταξιδεύσει πολύ και στην ξηρά και στη θάλασσα, — και μέσα 'ς αυτές τις ιστορίες ήταν μιά, που αφοτού μ'ας έδασάνιζε ή πείνα, δεν μπορούσε να μου βγίη απ' το νοῦ. Κάτι ναύτες, λέει, είχαν ριχτή σ' ένα ξερονησί, όπου δεν υπήρχε το παραμικρότερο τρόφιμο, κι' εσκότωσαν το μούτσο για να τον φάνε. Ακούγοντας τώρα τους συντρόφους μου να φωνάζουν πως πεινοῦν, ρωτιόμουν με αγωνία μήπως τέτοια τύχη δεν περιμένε και μένα και μήπως, στο καρβουνένιο νησάκι μας, δεν θά μ' εσκότωναν και μένα για να με φάνε. Για τον Δάσκαλο και τον θεό Γάσπαρο ήμουν βέβαιος πως θά με υπερασπίζονταν ο Παγής όμως, ο Μπεργκινουό κι' ο Καρρорής, — προπάντων ο Καρρорής, με τις άσπρες του δοντάρες που τις έτρώγιζε όλοένα στα πετσία, — δεν μ' ερεσαν καθόλου...

Ο φόβος μου αυτός ήταν βέβαια ανό-

ητος, μα στη θέση που βρισκόμαστε, ή φρόνηση δεν κυβερνούσε ούτε το νοῦ μας ούτε τη φαντασία μας.

Εκείνο που μεγάλωνε ακόμα την τρομάρα μας, ήταν ή έλλειψη φωτός. Μιά-μιά, οι λυχνίες μας είχαν κάψει το λάδι τους. Κι' όταν δεν έμειναν πια παρά δυό, ο Δάσκαλος αποφάσισε να μην ανάβουνται, παρά μόνο όταν το φως θά μ'ας ήταν απαραίτητο. Έτσι περνούσαμε τώρα τον καιρό μας στα σκοτεινά.

Αυτό δεν ήταν μόνο τρομακτικό, αλλά κι' επικίνδυνο, γιατί με το παραμικρό άδείο κίνημα μπορούσε να πέσουμε στο νερό.

Σε κάθε σκαλί είμαστε τώρ' από τρεις. Έτσι είχαμε κάπως περισσότερο τόπο. Στη μιά άκρη του δικού μας κάθονταν ο θεός Γάσπαρος, ο Δάσκαλος στην άλλη, κι' εγώ στη μέση.

Κάποια στιγμή, ενώ μιτοκοιμώμουν, άκουσα το Δάσκαλο να μιλά μονάχος του σά να συλλογίζονταν φωνακτά.

Εύπνησα κι' άκουσα.

«Βλέπω σύννεφα, έλεγε, τί ώραῖο πράγμα που είναι τα σύννεφα! Είναι άνθρωποι που δεν τάχαποῦν' εγώ τάχαπῶ. Α, α, έχουμε κι' αέρα. Τόσο το καλύτερο. Κι' ο αέρας μ'αρέσει!».

Ονειρεύονταν; Τον σκούνησα, μα εξακολουθούσε:

«Μου κάνετε τη χάρη να μου δώσετε μια όμελέττα με ξη αυγά;... Όχι, με όκτώ... Ας είναι, βάλτε και δώδεκα' θά τη φάω στο γυρισμό.»

— Τον άκούτε, θεέ Γάσπαρε;

— Ναι... βλέπει όνειρο...

— Μα δεν κοιμάται.

— Σώπα, καλέ!...

— Μα σ'ας βεβαίω πως είν' έξυπνος!

— Ε! Δάσκαλε!

— Έρχεσαι να δειπνήσης μαζί μου, Γάσπαρε; Έλα. Μόνο, σου το λέω, θά' χη άνεμο δυνατό.

— Τρελλάθηκε ο κακόμοιρος! είπε ο θεός Γάσπαρος. Από την πείνα κι' από τον πυρετό.

— Όχι, πέθανε κι' ή ψυχή του μιλάει, είπε ο Μπεργκινουό. Δεν βλέπετε που βρίσκεται άλλου;... Από που φυσάει ο άνεμος, Δάσκαλε; Μην είναι βοριάς;

— Όχι, δεν είναι βοριάς, είπε ο Παγής.

«Ω, Θε μου! Όλοι τρελλάθηκαν, όλοι έχασαν τα λογικά; Μα τότε θά πίνουνταν, θά κτυπιόυνταν, θά σκοτώνονταν. Τί δυστυχία!...

— Θέλεις να πιής, Δάσκαλε;

— Όχι, ευχαριστώ. Θά πιω άμα φάω την όμελέττα μου.

Έτσι, για κάμποση ώρα, μιλούσαν κι' οι τρεις μαζί, χωρίς καμμία συνεννόηση και μέσ' στ' ασυνάρτητα λόγια τους δεν άκουγες παρά «θά φάω, θά βγω έξω,

όμελέττα, ούρανός, σύννεφα, άνεμος»...

Αξαφνα μου ήλθε ή ιδέα νανάψω μια λυχνία. Ήταν εκεί δίπλα στο Δάσκαλο, με τα σπέρτα, και την επήρα.

Μόλις έφεξε, σάπασαν όλοι. Κι' ύστερ' από λίγες στιγμές σιωπής, ρώτησαν τί συμβαίνει, άπαράλλακτα σά να ξυπνούσαν από όνειρο.

— Παραμιλούσατε, είπε ο θεός Γάσπαρος.

— Ποιός;

— Εσύ, Δάσκαλε, ο Παγής κι' ο Μπεργκινουό. Λέγατε άλλα των άλλων. Σ'ας φαίνονταν πως ήτατε έξω και πως φυσούσε.

Κάθε τόσο κτυπούσαμε τους τοίχους της φυλακής μας για νάκούνε οι σωτήρες μας πως είμαστε ακόμα ζωντανόι.

Τα σφυριά τους δεν έπαυαν στιγμή να κτυποῦν το κάρβουνο, μα οι κτύποι τους δεν ακούγονταν πολύ δυνατώτεροι από πρώτα, που έσήμαινε πως ήταν ακόμη μακριά.

Αφού άναψα τη λυχνία, κατέβηκα να πάρω νερό με το παπούτσι και τότε μου φάνηκε πως τα νερά είχαν χαμηλώσει μερικά εκατοστόμετρα.

— Τα νερά χαμηλώνουν!

— Αχ, Θε μου, μακάρι!

Κι' ακόμη μιά φορά αίσθανθήκαμε την παραφορά της ελπίδας.

Είπαν νάφθουμε άναμμένη τη λυχνία, για να βλέπουμε το χαμηλώμα, αλλά ο Δάσκαλος αντίαχθηκε. Ένόμισα τότε πως θά κάμουν επανάσταση. Μα ποτέ ο Δάσκαλος δεν ζήτησε τίποτα χωρίς να δώση και το λόγο.

— Οι λυχνίες θά μ'ας χρειασθοῦν άργότερα, είπε. Αν τις κάψουμε τώρα για το τίποτα, πως θά κάμουμε όταν θά μ'ας χρειασθοῦν; Έπειτα, σ'ας φαίνεται πως θάταν όμορφο να βλέπετε το νερό να χαμηλώνη λίγο-λίγο; Θά σκάζετε απ' την άνυπομονησία. Η μη νομίζετε πως με το φως το νερό θά φύγη διαμιάς;... Έλάτε, θά σωθούμε, κουράγιο.

Έχουμε ακόμα δεκατρία σπέρτα. Θά χαλούμε από ένα κάθε φορά που θά το ζητάτε.

Η λυχνία σβύσθηκε. Ήπιαμε όλοι και ξεδιψάσαμε. Δεν ξανακούστηκαν παραμιλήτά. Και πολλές ώρες, ήμέρες ολάκαιρες ίσως, μείναμε ακίνητοι, μη έχοντας άλλο να μ'ας παρηγορή και να μ'ας κρατή στη ζωή, από τον κρότο των σφυρών που άνοιγαν το κατάρτασμα, και των βαγονιών που άδειάζαν το νερό από τα πηγάδια.

Λίγο-λίγο οι κρότοι αυτοί γίνονταν πιό δυνατοί. Το νερό χαμήλωνε και μ'ας έπληθύναν. Θά μ'ας έφταναν όμως όσο θάταν καιρός;... Από στιγμή σε στιγμή ή αδυναμία μας γίνονταν μεγαλύτερη, φοβερότερη: αδυναμία σωματική, αδυναμία ψυχική. Από την ήμέρα της

αλημιμύρας, οι σύντροφοί μου δεν είχαν άλλο στο στόμα τους ψωμί. Και, ακόμα χειρότερα, δεν άναπνέαμε παρά ένα αέρα, που έπειδη δεν μπορούσε ν' αερωθίη, γίνονταν όλοένα πιό βαρύς και άνθυγιεινός. Εύτυχώς που ότο χαμήλωναν τα νερά, ή άτμοσφαιρική πίεση γινόταν πιό ήπιη. Αν έμενε όση ήταν τις πρώτες ώρες, θά πεθαίναμε χωρίς άλλο από άσφυξία. Όταν άν σωζόμαστε μιά έώρα, θά το χρωτούσαμε, περισσότερο παρά σε κάθε τι άλλο, στη γρηγοράδα του διοργανώθηκαν και προχώρησαν οι εργασίες.

Ο κρότος των σφυρών και των βαγονιών ήταν κανονικός σάν τον κρότο που άνοιε ένα ρολόι. Γι' αυτό κάθε διακοπή άς προξενούσε φοβερή αγωνία: Μ'ας άρρατιούσαν; ή άπάντηταν δυσκολίες άπέρβλητες; Σε μιά από τις διακομές αυτές, σηκώθηκε ένας φοβερός θόσος, σάν ένα μούγγρισμα ή φύσημα δικό.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΙ

Από βραδύς ο Γιώργος τώχε το καμάρι του έτοιμο. Ήταν πια μεγάλος θητής — της Τρίτης του Δημοτικού, παλαιά! — και το μελάνι του ήταν άπαρηγό. Είχε βρεθεί να γράφη όλο και τά κοντυλομόλυνε. Είχε έρθη ή ώρα, θ' άρχιζε να μουντζουρώνη κι' αυτός... Το κρεβάτι, σήμερα το πρωί, του φαίνεται πολύ σκληρό. Ο νους του πέταγε να κάλαμαρι. Έ και πως θά καμάρωνε τους φίλους στο σχολείο, που απ' όλους αυτός είχε γίνει «καλαμαράς»! Φόρεσε και την καινούρια του ποδιά κι' έβρεξε να πάρη την απαραίτητη δεκαρίτσα των μπαμπά για το κουλούρι, κι' έπειτα να φύγη.

Καλή μέρα, κυρά Χρυσούλα, καλό ήνα' ο Γιωργάκης θά πάη στο σχολείο την ψιγάλα; Θέλει να μάθη, βλέπεις, ο Μίμης μ'ας, για ν' αποφασίση κι' αυτός.

Ήταν ή Σταματίνα, ή μεγάλη κόρη της γειτόνισσας κι' ή πιό... χρυσούζα κόσμου.

— Άκούς λέει! έτρεξε να πη ο Γιώργος; τί; σπουδαίο είναι μιά ψιγάλα; ή πάψη ωςπου να πάμε στο σχολείο.

Το καλαμάρι που τον άφινε να καθήση στο σπίτι! Δεν τον χώραγε...

— Πρωί-πρωί και πρωτομηνιά μ'ας έθε ή μαυροπόδερη, μουρμούρισε ή γιαγιά του Γιώργου, σάν έφυγε ή Σταματίνα.

Ο Γιώργος όμως δεν έδωσε πεντάρχ, να φοβηθίη; Μήπως κινδύνευε το καμάρι του απ' το κακό ποδαρικό της σταματίνας; Καλέ, αυτά είναι λόγια.

Έβαλε τη σάκκα του στην άμασάλη,

με το ίδιο χέρι κράτησε το καλαμάρι και με τάλλο πήρε την όμπελλά του.

— Τα μάτια σας δεκατέσσερα σήμερα, έλεγε ή γιαγιά, να μην κάνετε καμμία ζημιά, γιατί μ'ας ήρθε πάλι πρωί-πρωί ή Σταματίνα. Έσύ, κακομοίρα Μάρω, πρόσεχε τα γυαλικά στο πλύσιμο, γιατί σήμερα θά'ναι ή μέρα σου.

Η γιαγιά δεν τώχε για καλό να πρωτομηνη στο σπίτι τους, πρωτομηνιάτικα, ή Σταματίνα, ή χρυσούζα.

— Αμ δε θά την άφινω εγώ νάμπαινε μέσα, — έλεγε και ξανάλεγε, — άλλα τι να σου κάνω; Ψιχάλιζε και πως να της κλείσω την πόρτα;

Η μισή μέρα είχε περάσει, κανείς δεν θυμόταν πια την πρώτη βίξιτα της Σταματίνας και μόνο ή γιαγιά δεν έπαψε να τη συλλογιέται και να ξαφνιάζεται στον παραμικρό κρότο, που ή ιδέα της την έκανε να νομίζη πως γκρεμίζονταν το σπίτι. Πως να το ξεχάση κήλα; Τα καλημερίσματα μπορούσαν να μην της θυμίζουν και την καλημέρα της Σταματίνας;

— Καλή μέρα, κυρά Χρυσούλα, της έλεγαν, καλό μήνα!

— Παρομοίως, αποκρίνονταν. Κι' από μέσα της με πνιγμένη φούρκα: «Μ'ας την είπε κι' ή Σταματίνα πρώτητερ' από σ'ας».

Μ' αν ή άρχη της καταστροφής που φοβόταν ή γιαγιά του Γιώργου δεν είχε γίνει, ως την ώρα, στο σπίτι, είχε γίνει όμως στο σχολείο του έγγονου της.

Δεν τον ένοιαζε τόσο το Γιώργο το λέρωμα της καινούριας του ποδιάς, όσο που γι' αυτό έφταιγε το καλαμάρι του, — το καλαμάρι του, που τα σπάσιμό του τώκλαψε τόσο. Βέβαια που θ' άργούσαν πολύ να του ξαναπάρουν άλλο! Τι ν' άπαντήση στα λόγια της μαμ'ας, πως «τά χέρια του δεν ήταν ακόμα για καλαμάρα;»

Ποτέ δε φαντάζονταν όμως πως, την τελευταία στιγμή, θάρχονταν μιά βοήθεια.

— Καλαμάρι μου ήθελες, ε; Κόπιασε άλλη μιά φορά να ζητήσης και βλέπουμε. Δε φταίει όμως κανένας άλλος. Έγώ, ή άνόνη, που έμπιστευτήκα στα χέρια σου....

Δεν πρόφτασε να τελειώση την κατάρτα της ή μαμά του Γιώργου: Η χρυσούζα της πρωτομηνιάς ξεσπασε και στην κουζίνα με το σπάσιμο κάποιου γυαλικού.

Τότε πήρε το λόγο ή γιαγιά:

— Δεν τάπα; Δε φταίει ούτε ο Γιώργος, ούτε ή Μάρω, για τις ζημιές τους. Αυτή ή μαυροπόδερη ή Σταματίνα, αυτή... Μήπως το φοβέρισμα πούκανα το πρωί, δεν τώξερα πως θά πάη χαμένο; Τι νάκανα όμως; Άδικο είναι να τους μαλώνης τώρα.

Ο Γιώργος άκουγε και δεν πίστευε. Τι; Η γιαγιά του τον υπερασπίζονταν; Όταν για όλα έφταιγε ή Σταματίνα;

Γιατί λοιπόν να μην το παραδεχθίη κι' αυτός, αφού αυτό μόνο τον γλύτωνε; Το πρωί άκουσε τους φόβους της γιαγιάς του και τους κορόϊδεψε. Ούτε κι' αυτό το σπάσιμο του καλαμαριού, στο σχολείο, δεν τον είχε κάνει να τους πιστέψη. Αποδείξη πως ούτε είχε πάει καθόλου ο νους του σ' αυτό, όπου γύρισε στο σπίτι. Μα τώρα γιατί να μη δείξη κι' αυτός πως άναγνωρίζει το δικιο της γιαγιάς; Δεν ήταν παρά θύμα της Σταματίνας!!

Από μέσα του όμως έλεγε:

«Φτηνά τη γλύτωση, το ποδαρικό της Σταματίνας ήταν το πιό γούρικο για μένα. Ποιός μπορούσε να με σώση σήμερα; Η μήπως πίστεψα πως αυτό έφταιγε για το σπάσιμο του καλαμαριού μου; Μακάρι κάθε μου φταίξιμο να γίνεται πρωτομηνιά και πάντα με το ποδαρικό της Σταματίνας!»

Άλλα ποιός νάκουγε το Γιώργο να δικαιολογιέται, — αφού του άνοιξε το στόμα ή γιαγιά του, — και να μην έλεγε μ' όλο του το δικιο: Έγγονο της γιαγιάς του δεν είναι; Πως μπορούσε να παραλλάξη τον έγγονο απ' τη γιαγιά, την προληπτική ως το κόκκαλο, αφού κι' ο έγγονος δεν φαίνονταν λιγώτερο ποτισμένος απ' την ίδια ιδέα;

Μόνο αν είχε προσέξει, — λιγάκι δύσκολο — την έντυπωση πούκαναν οι φόβοι της γιαγιάς το πρωί στο Γιώργο, θά μπορούσε να ιδί την απόσταση που χώριζε την πίστη τους. Η μιά πίστεψε στην πρόληψη απ' το πρώτο της σημάδι, — το ποδαρικό της Σταματίνας, — ενώ ο άλλος όταν πια έπεσε θύμα της ή καλύτερα έκανε πως πίστεψε για να στηριχθίη σ' αυτή, να την κάρη κι' αυτή ένα μέσο, μιά απ' τις άπειρες προφάσεις που βρίσκουμε στα σφάλματά μας.

Τι άσχημο πράγμα να είναι κανείς προληπτικός! Μα πιό άσχημο βέβαια να προσποιήται πως είναι, για το συμφέρο του.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΝΘΟΦΥΛΛΑ

9

Κισσέ μου, που πράσινης δλοῦθες δλόγηρά μου
Και στο μικρό μπαλκόνι μου
και στην αλόθουρά μου,
Την καταπράσινη άγκυλιά
πως ήθελα ν' άνοίξης,
Με τα χλωρά σου, δλόθροσα
κλωνάρια, να με σφίξης!

11)

Ποιός έρεει πούθεν έρχεσαι,
τι πέρας; και τ' είδες!
Στην άμμουδιά μας σκρόπιες
λίγες άφροσταλίδες,
Κι' εὐθὺς αποτραβήχτηκες
σά να ένορς σε χέρι...
Ποιός έρεει, Κῦμα, πού θά πής
κι' αν ξαναρθής ποιός έρεει!

Ψ. Κ.

ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΤΥΦΗ

Πέρασαν χρόνια από τότε, κι' άλλα θα περάσουν· μα ζωηρή είναι ακόμα 'ς τή μνήμη μου ή φρικτή ιστορία κι' έτσι άσβυστη θα μείνη πάντα, όπως κι' από τή σηνείδηςή μου ποτέ δεν θα φύγη ή τύψη για τ' άσυγχώρητο σφάλμα μου: να ξαναφυτέψω 'ς τήν άπελπισμένη καρδιά μιās μάννας τήν έλπίδα πώς τ' άρρωστο παιδί της θα ζούσε...

Ήταν αδελφούλα μιās φίλης μου ή άρρωστη. Κι' όταν χαροπάλευε, ή φίλη μου με τόν πατέρα της βρισκότανε μακριά. Μόνο ή μητέρα και κάποια γρηά θεια παρστέκαν 'ς τήν τρομερή άγωνία. Οί γιατροί, άφου πιά εξάντλησαν όλη τους τή σοφία, είπαν καθαρά 'ς τή μητέρα πώς τίποτα δεν μπορούσε να σώση τó παιδί της, και τήν άπαράτησαν.

Τίποτε πιά δεν μπορούσε να σώση τó παιδί της! Ή δυστυχισμένη μάννα, άφου τής τó βεβαίωσαν οί γιατροί, άφου είδε κι' ή ίδια πώς ούτε οί όλόθερμες προσευχές της, ούτε τά κρυά της τάμματα δεν έκαναν τó θαύμα, κατάλαβε πιά πώς ό Θεός είχε πάρει τή σκληρή του απόφαση και μ' έγκαρτέρηση ύποτάχθηκε στο θείο θέλημα. Κι' άλλη παράκληση δεν είχε τώρα, παρά να συντομευή όσο μπορούσε αυτή ή άγωνία, να πετάξή μιὰ στιγμή γρηγορώτερα ή άγνή ψυχούλα στον Θεό που τήν καλούσε.

Σε τέτοια κατάσταση βρισκότανε ή μητέρα και τέτοιες έκαν' ευχές, όταν μιὰ κακή μοίρα έσπρωξε κι' έμένα κοντά της. Δεν έφανταζόμουν τίποτ' από τήν τρομερή τραγωδία. Σάν κτύπησα στήν ζωπορτα, περίμενα πώς ροδόκκινη και γελαστή, θα έτρεχε ή Φροσούλα να μ' ύποδεχθώ όπως πάντα. Μ' άλλοίμονο! αυτή ψυχομαχοῦσε.

Ψυχομαχοῦσε; κι' ύστερα; Θα πέθαινε;

Δεν τó πίστευα αυτό, δεν τó ήθελα, τó εύρισκε αδύνατο, άδικο, κακό.

Θα πέθαινε!;... Δεν είχα ιδή ανθρώπους να πεθαίνουν· μα είχα ιδή άρρώστους να κινδυνεύουν κι' ύστερα πάλι να γίνονται καλά. Σ' αυτή τήν άτελή παιδική μου πείρα, προστέθηκε ή άγάπη κι' ή έπιθυμία, κι' έτσι γεννήθηκε μέσα μου ή πεποίθηση πώς ή άρρωστη δεν θα πέθαινε.

—Μα τó είπαν οί γιατροί! μου έλεγε ή μάννα.

Μπα, και τί ήξεραν αυτοί οί τσαρλατάνοι!...

—Μα ή μικρούλα ήταν εξάντλημένη κι' είχε και μιὰ φοβερή δύσπνοια...

Μπα, και τί; Έγώ θυμόμουν πώς τ' αδελφάκι μου, που είχε κοκκίτη, ύπέφερε πολύ περισσότερο, κι' όμως τώρα, δόξα τώ Θεώ, ήταν μιὰ χαρά, όπως θα γινότανε σε λίγο κι' ή Φροσού-

λα. Ω, χωρίς άλλο, θα γιατρευότανε κι' αυτή, θάβει μονάχα να τής έδαξαν βεντούζες, μα πολλές βεντούζες, όπως είχα ιδή να βάζουν στο αδελφάκι μου τόν καιρό που είχε κοκκίτη.

Πόση είναι τής μάννας ή λαχτάρα, ή έπιθυμία για να ζήση τó παιδί της; Και σε μιὰ τέτοια ύτκα, μιὰ μικρή σπύθα δεν θάφτανε για να ανάψη, άσβυστη φωτιά, ή έλπίδα; Μια μικρή σπύθα! Κι' όμως έγώ με όλόκληρες λαμπάδες άναψα τήν πυρκαϊά. Γιατί με τά φλογερά λόγια που ύπαγορεύει ή πεποίθηση και με τήν παιδική πίστη στο παντοδύναμο, και με τήν άγνοια τού θανάτου, μίλησα στή μητέρα και τήν έπεισα πώς τó κοριτσάκι της δεν θα πέθαινε.

Θυμάμαι ακόμα πώς μ' αλλόφρονη χαρά μ' έσφιξε στήν άγκαλιά της, για να μου χαρίση τής μητρικής ευγνωμοσύνης τó φιλί και μούπε: «Παιδί μου, σάν θα γιάνη ή Φροσούλα μου, θα τó θυμάμαι πάντα πώς έσύ μονάχα μούπες θά ζήση, όταν οί γιατροί έλεγαν πώς θα πεθάνη».

Έγώ τότε έφυγα γεμάτη περηφάνεια. Μα τήν άλλη μέρα, σάν γύριζα από τó σχολείο, είδα 'ς ένα τοίχο τó νεκρώσιμο τής Φροσούλας!

Ω, τί αίσθάνθηκα τότε! Πώς κι' αυτός ό πόνος για τή Φροσούλα ύποχωρούσε στην μεταμέλεια, γιατί με τήν άσυνείσθια μου να μεγαλώσω τó σπαραγμό τής μάννας, που τήν είχα κάνει να ξαναελπίση άδικο, όταν ήταν πιά τόσο καλά προετοιμασμένη να δεχθώ τó κτύπημα!...

Χρόνια περάσαν από τότε, χρόνια θα περάσουν. Μα δεν θα τó ξεχάσω ποτέ. Και πάντα δύσκολα θ' άποφασίζω να πώ στον άπελπισμένο: έλπίζε!...

Ε. Α.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Και τώρα που στήν ξενιτιά, μανούλα μου, θά λείπω, Πάρε τή νοσταλγία μου και σπείρε τήν στόν κήπο. Θέλω τήν ώρα τήν καλή, που πάλε θα γυρίσω, τόν πόνο μου άπριλιάτικα λουλούδια νάντικρύσω!

* * * Αντίλαλοι μυστηριακοί τής χωριανής καμπάνας, Με τά γλυκά χρυσόλογα δε μοιάζετε τής μάννας. Τάχα πώς είστε σκέφτηκε, θυμάμαι, μιάν έσπερα, τά λόγια, που δεν άκουσα, τού άγνώριστου πατέρα!

(Από τó «Πρωινό Έκκίνημα»)

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΡΗΝΟΥΛΑ Η ΑΟΥΡΟΣΤΟΜΗ

Κωμωδία μονόπρακτη

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. ΡΗΝΟΥΛΑ, κόρη της. ΝΙΚΟΛΕΤΑ, μικρή ύπηρέτρια. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ, γέρος χωρικός. ΓΙΑΝΝΗΣ, ύπηρέτης στο ύποστατικό τού Κ. Λιναρά. Μικρές χωρικές, φίλενάδες τής Ρηνούλας.

Ή σκηνή παριστάνει τήν είσοδο ενός χωριού.

ΣΚΗΝΗ I

ΝΙΚΟΛΕΤΑ. (Προς τά παρασκήνια). — Καλά κυρία... Μείνετε ήσυχη, κυρία... Θα προσέξω· δεν θα είμαι καθόλου άφηρημένη, όπως συνειθίζω. (Από μέσα της). Και είναι αλήθεια δά, πώς είμαι άφηρημένη· κάνω ό,τι μπορώ για να διορθωθώ· μα πού! αδύνατο!

Ή κυρία Λιναρά είναι πολύ καλή, πολύ ύπομονητική, μα κάποτε θυμώνει λιγάκι, όταν ιδή πώς έκαμα πάλι καμμιὰ κουταμάρα. Ω! ξεχάσα τήν παραγγελία της· άς τρέξω γρήγορα! (Στέκεται). Μα αλήθεια· τί μου είπε λοιπόν να πάω να γοράσω;... Δε θυμούμαι πιά. Τό ίδιο κάνει, θα τó άγοράσω πάλι. (Φεύγει τρέχοντας).

ΣΚΗΝΗ II

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. (Έρχεται και φωνάζει). — Νικολέτα!... Νικολέτα!... Πώς, δεν γύρισε ακόμα!... Νικολέτα!... Είναι καλό κορίτσι, τίμιο και άφωτισμένο· μα δυστυχώς είναι πολύ άφηρημένη.

ΣΚΗΝΗ III

ΓΙΑΝΝΗΣ, (έρχόμενος). — Έγώ είμαι, κυρία.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Α! έσύ είσαι, Γιάννη;

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Έγώ ό ίδιος και άπαράλ-

λακτος.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Και τί σε φέρνει εδώ;

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Τί με φέρνει; (Γελά βλακωδώς). Χώ! χώ! χώ! μα τά πόδια μου με σέρνουν! κι' έπειτα ξέρετε...

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Έγώ, που να ξέρω; Έξηγήσου.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Ή ώρα δέκα έσήμανε τó ρολόι τού καμπαριού.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Ε, λοιπόν;

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Λοιπόν!... είναι ή ώρα τής σούπας.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Πώς, πείνασες κιόλας;

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Κιόλας! μα πεινώ πάντα έγώ· πρωί, μεσημέρι, βράδυ, ή όρεξή μου είναι άνοικτη.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Να πούμε όμως τήν αλήθεια, δεν βαριέσαι και τή δουλειά.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Α! κυρία, όταν έχη κανείς τόσο καλά άφεντικά σάν και σάς, και τρέφεται καλά στο σπίτι τους, πρέπει να δουλεύη καλά. Ή δουλειά και τó φαί, είναι για μένα ή ζωή! (Γελά).

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Καλά Γιάννη, πήγαίνε

και πές τής κόρης μου τής Ρηνούλας να σοῦ σερβίρη μιὰ καλή πιατιά σούπα.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Μια πιατιά, κυρία, δεν είναι καθόλου πολύ για τó στομάχι μου.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Τής ξαναζητάς και δεύτερη.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Α μπράβο! τώρα γίνεται. (Από μέσα του). Ή δεσποινίς Ρηνούλα είναι πολύ καλή. Θάχουμε σίγουρα τρεις πιατιές. (Δυνατά). Ευχαριστώ, ευχαριστώ πάρα πολύ, κυρία Λιναρά. (Κάνει να φύγη, και κατόπιν επιστρέφει). Μια όμως που είμαστε μονάχοι, κυρία, πρέπει να σάς είδοποιήσω πώς είναι τώρα λίγος καιρός που βλέπω τόν γέρο-Φραγκούλη να τριγυρνά τó ύποστατικό σας· προσέχετε τον, κυρία, προσέχετε τον: όλο τó χωριό λέει πώς είναι κακός άνθρωπος, και είμαι τής ιδέας πώς όλο τó χωριό έχει δίκη.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. (με άυστηρότητα). — Ή έρεεις, Γιάννη, πώς ό κύρ Λιναράς κι' έγώ δεν άγαπούμε να μαθαίνουμε τó τί κάνει ένας κι' ό άλλος, και να κακολογούμε τόν κόσμο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Τό ξέρω, μα πρέπει να θυμηθώ πώς από τόν καιρό που είμαι τó ύποστατικό σας, είναι ή πρώτη φορά που μιλω για κάποιον, για καλό ή για κακό.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Αυτό είν' αλήθεια.

ΓΙΑΝΝΗΣ. (με τρόπο μυστηριώδη). — Αν σάς φλυάρησα για τόν γέρο-Φραγκούλη, είναι που ροδούμαι μήπως αυτός παληάνθρωπος θέλει να σάς βλάψη.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Μα τί σε κάνει να τó ύποθέτης;

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Τίποτα και όλα! Είναι πάντα εδώ γύρω, και ρωτά τόν ένα και τόν άλλο για σάς και για τó ύποστατικό σας, και λέει κάτι όμιλίες που με λένουν να σκέπτομαι.

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Ας είναι· σ' ευχαριστώ με είδοποιήσες.

ΓΙΑΝΝΗΣ. (φεύγοντας). — Μπα! Δούλος σας, κυρία! Δούλος σας! (Φεύγει).

ΚΑ ΛΙΝΑΡΑ. — Ο Γιάννης έχει δίκιο.

Δεν είναι πρώτη φορά που μου μιλούν για τούς τρόπους τού γείτονά σας τού Φραγκούλη. Τόν λένε φθο-

ρό, άπληστο, πονηρό και άσυνείδητο. Θα πώ τού άνδρός μου να φυλάγεται.

Ο Γιάννης δέ θα πη τίποτα, είμαι έβαιη. Γιατί κι' ή κόρη μου ή Ρηνούλα μ' μην έχη τήν έχεμυθεία του; Δυστυχώς μιλεϊ άσυλλόγιστα, και δεν μπορεί να τής έμπιστευθής ένα μυστικό:

ακό έλάττωμα! Νά τήν, έρχεται, άς προσέχουμε, είναι καλή και φιλόστοργη, α οί φλυαρίες της μπορούν να μ' άψουν.

(Έπεται συνέχεια)

ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

381

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό Ο. ΛΕ ΡΟΥ)

I'. (Συνέχεια)

ΟΛ' αυτά, έννοείται, δεν έγιναν όλως διόλου άθόρυβα.

Ο κ. Κάσσανδρος, που κοιμούνταν έλαφρά, ξύπνησε από κάποιο κρότο, άναψε τó κερί του κι' άνοιξε τήν πόρτα τής κάμαράς του.

Ήταν ακριβώς τή στιγμή που οί στρατιώτες τού Άστυνόμου περνούσαν από τó άνοιγμα τού τζακιού. Με μεγάλη του έκπληξη τούς είδε να κατεβαίνουν στο ύπόγειο. Έπειτα τόν έπιασε φόβος άσυλλόγιστος. Καί, χωρίς να ξέρη τί κάνει, έπάτησε τó κουμπί, ή πλάκα τού τζακιού ξανανέθηκε κι' έτσι, στο ύπόγειο μέσα, εκλείσθηκαν μαζί άστυνομικοί και κλέφτες.

Έτρεξε κι' ή Κολομπίνα κατατρεμαγμένη κι' έπειδή δεν ήξερε τó μυστικό τής κρύπτης, άπόρησε πολύ όταν άκουσε τέτοιο θόρυβο πίσω άπ' τó τζάκι. Τί ήταν, τί συνέβαινε κεί-μέσα;

Γιατί ακριβώς τή στιγμή που έφθασε ή Κολομπίνα, ό Άστυνόμος, βλέποντας να τού κόβεται ή ύποχώρηση με τó ξαφνικό κλείσιμο τής τρύπας, είχε αρχίσει να φωνάζη πολύ δυνατά:

— Ποιός εκλείσει δώ; Έν όνόματι τού νόμου, άνοίξτε!

— Πιάστε τόν κλέφτη! τόν κακούργο!

ούρλιαζε ό κ. Κάσσανδρος.

— Έν όνόματι τού νόμου! ξεφώνιζε ό Άστυνόμος.

Ή Κολομπίνα, που έντωμεταξύ είχε συνέλθει από τήν έκπληξή της και, σάν έξυπνο κορίτσι, άρχισε λίγο να καταλαβαίνει, παρακαλούσε τόν πατέρα της να σωπάση και νακούση καλύτερα τί τού έλεγαν από μέσα. Μα ό γέρο-πεισματάρης δεν έννοούσε νακούση τίποτα. Κι' εξακολουθούσε να φωνάζη:

— Πιάστε τον! τόν κλέφτη, τόν κακούργο! Θα πάω να φωνάξω τόν Άστυνόμο!... Όχι, δεν άκούω!... Σκάστε!

Τελος πάντων, με τά πολλά, κι' άφου πιά ό Άστυνόμος έχασε τήν ύπομονή και τόν φοβέρισε πώς θα τού βάλη πρόστιμο, ό φιλάργυρος άποφάσισε να ήσυχάση και να συζητήση.

— Πολύ καλά, είπε. Άμα λάβετε

τήν καλωσύνη να μου πητε ποιό είσθε, τότε θα σκεφθώ κι' έγώ τί πρέπει να κάμω.

— Μπα που να πάρ' ή όργή! Μισή ώρα είναι που σοῦ τó λέω! Είμαι ό Άστυνόμος με τούς στρατιώτες μου. Άνοίξτε μας γρήγορα να βγοῦμε!... αυτό τó ύπόγειο!

— Όχι δά! καλέ, τί μ' άς λέτε!... Ή Άστυνομία δεν συνειθίζει να μπαίνει νύχτα, και δι' α ρήξεως, στα ύπόγεια τών τιμιών σπιτιών. Άλλού αυτά, κύριε ψευτοαστυνόμο!

— Αυτό τó κάναμε για να πιάσουμε δυό κλέφτες, που ήθελαν να σ' άς κλέψουν τó χρηματοκιβώτιο.

— Πρώτο, που έγώ δεν έχω οὔτε χρηματοκιβώτιο, οὔτε χρήματα. Έπειτα, ποιός μου έγγυάται πώς οί κλέφτες που λέτε δεν είσθε σεις οί ίδιοι, και θέλετε να με γελάσετε για να σ' άς άνοίξω; Μα

έννοια σας και ξέρω έγώ από τέτοια τερτίπια!

— Αχ, κουτεντέ, ήλίθιε! Άς βγώ μιὰ φορά από δώ-μέσα και σοῦ δείχνω έγώ ποιός είμαι!

— Μην πειράζεσθε και δεν θα βγήτε από κεί-μέσα γρήγορα. Δεν έχω καμμιὰ βία να κάμω τή γνωριμία σας. Τώρα θα σ' στείλω τόν κύριο Διευθυντή τής Άστυνομίας κι' αυτός θα εύχαριστηθώ πολύ να σ' άς γνωρίση. Περιμένετε!

Ο Άστυνόμος άρχισε πάλι να φωνάζη, να βρίζη, να κτυπά τήν πλάκα τού τζακιού με τó μπαστούνι του. Τίποτα! Ο κύριος Κάσσανδρος με κανένα τρόπο δεν έννοούσε να άνοίξη.

Ή αλήθεια όμως είναι ό,τι βρίσκουνταν σε μεγάλη άμνηστία. Ήθελε να φωνάξη τήν Άστυνομία, αλλά έπρεπε να πάη ό ίδιος στη Διεύθυνση, που ήταν άρκετά μακριά. Σκέφθηκε να στείλη τήν Κολομπίνα, μα πώς μπορούσε να βγή στους δρόμους ένα κορίτσι τέτοια ώρα; Έπειτα δεν ήθελε να μείνη μονάχος στο σπίτι. Φοβούνταν.

Έτσι, πραγματικώς, ό Άστυνόμος ένινδυνεύε να μ' ή βγή ποτέ από τó ύπόγειο. Ευτυχώς, άκούσθηκε μιὰ στιγμή από μέσα κι' ή φωνή τού Πιερότου.

Ή Κολομπίνα τήν έν γνώρισε άμέσως. Και σάν τρελλή άπ' τή χαρά της, άρχισε να τού φωνάζη:

(Έπεται συνέχεια)

KIMON AΛKIDΗΣ

φύλους της : Κ. Μητ. (τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε· εὐχαριστῶ πάρα πολύ.) Νόρα (ναί, τὸ «Νη-σάκι μὲ τὰ καλάμια» γράφθηκε ἀπὸ τὴν Κέκυρα· εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς σπῖτι σήμε-ρα! γράφε μου, μὰ ὄχι παρά-πονα.) Ἀθάνατον Ἰδανικόν (ἔστει-λα· χαίρω πολύ διὰ τὴν αὐξήση τοῦ Συλλόγου.) Ριζολέττον (δυ-στυχῶς ὁ κανονισμὸς δὲν τὸ ἐπι-τρέπει.) Εἰμαρμένην (ἔχεις δίκη· ἀλλὰ δὲν θέλω γὰ πῶ τίποτα, γιὰ νὰ μὴν ποῦν ὅτι ἐπηρεάζω τοὺς ἐκλογεῖς.) Δημοκρατίαν (εὐχαρι-στῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις.) Δευκορεΐδα Δάφνην (ἔχει καλῶς.) Διαβολοκόριτσο (ἔστειλα 1—12.) Ρεῖμι τῆς Διμνοθάλασσας (εἶναι 2507.) Σβέντζον (ναί.) Πειοματά-ραν Κρητικῶν (ὄχι, δὲν ἔχει.) Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα (ἡ ἀνα-νέωσις συνδρομητῶν δὲν λογαριά-ζεται εἰς τὸ ἑσπάζωμα.) Ποσει-δάων (ὄχι, ὑποχρεωμένοι δὲν εἴ-σαι.) Παιδίον τοῦ Πολέμου (εὐγε! εἶμαι εὐχαριστημένη.) Κόδοικτον (ἔστειλα· ἀλλὰ τιμᾶται λεπτὰ 60 καὶ ὄχι 30.) Φιχρὸ Χαμομήλακι (ἔστειλα καὶ σοῦ εὐχομαι γρήγορα περαστικά.) Ἀήτητον Κοῦρσαν (ἐχάρηκα πάρα πολύ γιὰ ὅλ' αὐτὰ πού μου γράφεις· στέλνω χιλίες ἐγκάρδιες εὐχὰς καὶ στοὺς δύο σας.) Τροποιοῦχον Ἑλληνα, Δι-πλάνον, Ἀγρόμηνον Ἑλληνίδα κλπ. Σεππο, Λόρδον, Ἰπ. τῆς Τύχης, Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Νικ. Η. Κουτσομ., Σοφίαν Παπαδήμου, Στ. Ι. Κωστ., Βικτωρίαν Φ. Κωνστ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Ἰλιτζικαν, Φεγγαροπαιδο, Μολυ-βέντον Οὐρανόν, Πατρίδα τῶν Ἑ-ρώων (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοιξα μετὰ τὴν 21 Ὀκτωβρίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1880 Διαγωνισμοῦ Λύσεων ἡβραίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

645. Δεξιόγραφος

Πλάτ' σὲ κάτοικο παλῆό,

Ταπεινὸ λουλούδι βάνω,

Καὶ καρπὸ βρίσκω καλὸ

Στὸ τραπέζι μας ἀπάνω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

646. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Τὸ Ἄστρ' πῶς μπορεῖ νὰ ζήσῃ

Νόμος ἂν δὲν τὸ κυβερνήσῃ;

Μὰ μέσ' στὸ λόγ'ο τοῦτο τὸ δικό μου,

Βρίσκεις τὸν φόβ'ο κάθε παρανόμου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φαίδρου

647. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι νῶτα μουσικῆς

Βυζαντινῆς· τᾶλλο μου ἐπίσης·

Κι' ἴσως τὸ βράδ'ου πού θὰ κοιμηθῆς,

Φίλε μου λύτα, θὰ μὲ λύσης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀτρομ. Ἑλληνίδος

648. Στοιχειόγραφος

Ἀπ' ὄνομα κοινάτο,

Ἀλλὰ χαϊδευτικό, —ἀνδρικό,

Ἐνα στοιχεί'ο ἔδωσα

Καὶ τῶκανα νησί γνωστό.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Διαβολ. τῆς Γεντονιάς

649. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἂν μάψις,

Στοὺς Κενταύρους θὰ μὲ βρῆς.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθῆναι.

Θὰ ἐκδοθῶν προσεχῶς :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδοσις πολυτελὴς καὶ περιορισμένη :

Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μό-νον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγὴν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσα θὰ εἶναι αἱ μέ-χρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως ὅμως ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχο-μεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὡστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφονται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γράφεϊον τῆς «Διαπλάσεως».

Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,

Στὰ ὑψώματα τῆς γῆς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πάλμου

650. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγνώσκωνται κατὰ σειρὰν: Κράτος τῆς Εὐρώ-πης, πείνα, μέρος τοῦ σώματος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μέρος τῆς ἡμέρας, βασι-λεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, Ἀπόστολος καὶ συγ-γενής.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Θερακικοῦ Ἰδεώδους

651. Τρίγωνον

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φουστανελλᾶ

652. Συμπλήρωσις στίχων

Τὸ ποτήρι τῆς Μοῖρας—

—κι' εἶπαμε φτάνει!

Φοδερὴ τῶν ἐλπίδων μας πλάνη:

—κι' ἄλλο φαρμάκι στὸν πάτο.

(Ὅπου εἶναι παύλα, λείπει μὴ λέξις.)

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

653. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃ, ἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν :

1, Θείος τῶν Ἰνδῶν 2, Θηρίον 3,

Ὅρος τῆς Ἀττικῆς 4, Θεὰ τῆς σο-φίας 5, Μεγαλόνησος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου

654. Φωνηεντόλιπον

Τμ-κ-δξ-ς-τς-νδρς

Ἐστάλῃ ὑπὸ Κούλας Κ. Χρέλια

655. Ἰνδικὸς Γεῖφος

Θ (4) Κ (5)

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τελευτ. Παλαιολόγου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 35

467. Σιμωνίδης (Σίμων, Ἰδῆ, ς.)—468. Ρῶμη (ρῶ, μῆ.)—469. Κρόνος—χρόνος.—470. Θέρος—Θεός.

471. ΤΗΝΟΣ 472. Ἡ γλῶσσα μὴ προτερεχέ-
ΑΡΑΛΗ τῶ τοῦ νοῦ. (Ἡ
ΟΝΟΜΑ ἀνάγνωσις κατὰ
ΤΙΤΟΣ στίχους, ἐκ τῶν κά-
ΑΣΤΗΡ τω κι' ἐκ δεξιῶν.)

—473—477. Διὰ τοῦ ΤΑ: τὰ φος, τὰ-
λας, ἔκυτασις, τὰ γμα, τὰ ἔις.—
478. ΣΕΚΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ (Σάπφειρος.
ὑΕτός, Ροβόαμ, Νίνος, Αἰσχύλος, Ἀσ-
τάρτη, Ματθαῖος, Μεσολόγιον, Μελ-
πομένη, Μαγαδασκάρη, καμηλοπαρδα-
λις, Ναβουχοδονόσορ.)—479. Οὐδὲν
καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.—480. Φύσεως
κακῆς σημεῖον ὁ φθόνος (φ' εἰς ἑως—κακ' εἰς σύμμελον ὁ φθόνος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μάλιστα
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10· λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ
δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ φάλατα λεπ.
40. Ὁ χωριεστὸς στίχος δρ. 1.]

1 Ὀ—611 1

ΟΜΙΛΟΣ ΗΡΩΩΝ

Ἐπειδὴ ἀναχωροῦν τὰ μέλη τοῦ Διοι-
κητικοῦ Συμβουλίου καὶ δὲν εὐρί-
σκονται κατάλληλοι ἀντικαταστάται, ὁ
Ὁμιλος παῖει τὰς ἐργασίας του. Διὰ
τῶν χρημάτων τοῦ ταμεῖου ἐγγράφον-
ται πέντε ἄποροι ἐξάμηνιοι συνδρομηταὶ
εἰς τὴν Διάπλαιν.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΚΑΙ ΔΩΡΗΤΗΣ

Κατὰ τὸ Καταστατικὸν ἀνακηρύσσ-
ονται εὐεργέτης ὁ: Διονύσιος Καλ-
λινίκος καὶ δωρητὴς ὁ: Παναγιώ-
της Κοκκίνης.

1 Ὀ—612 1

Πανβλήνιος Ἐλπίς, ἀπείρους εὐχα-
ριστίας. Γιατί ὅμως δὲν ἔλαβα
δικό σας;

1 Ὀ—613 1

Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. καὶ κατ-ποστὰλ
μὲ δλας καὶ δλους. — Χιόνι τοῦ
Μπιζανίου, Τρελλῇ Νησιωτοπούλα.

(1 Ὀ—614 1

Ἑλληνοπύργος, δὲν ὑπάρχουν· χαίρετι-
σμούς ἀπὸ Φασαρία (Φιλαρ). Κό-
ρη τοῦ Βουνού, ἀκόμη θὰ περιμένω;
Ἀγρόμηντος Ἑλληνίς

1 Ὀ—615 1

Βάζοντας ὑποψηφιότητα στὸ Δημοψή-
φισμα μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἑλιο-
γέννητη, παρακαλῶ ὅσους θέλουν
νὰ μοῦ χαρίσουν μιὰ ψῆφο τους.

1 Ὀ—616 1

ΓΟΡΓΗ ΦΑΡΟΠΟΥΛΑ, τὰ Μικρὰ μας Μυ-
στικά δὲν ἄξιζαν τόσους ἐκαίλους·
ἐν τούτοις; σὲ; ὑπερευχαριστοῦμεν.

Ναυτοπούλα, Ξανθομαλλοῦσα

1 Ὀ—617 1

Μα γιατί, ΕΠΙΛΑΦΟΣ, τόση...περίε-
ρεια στὰ ὄντομα; Μὲ ψευδώνυμο
εὐχαριστῶ; Ξανταλλάσσουμε. ΑΝΘΗ

1 Ὀ—618 1

ΜΑΓΝΙΟΛΙΑ
ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΦΙΟΡΙ
ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΔΑΦΝΗ
ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Κατέρχονται στὸ Δημοψήφισμα ἐλ-
πίζοντας ἀπ' τοὺς καλισταθμούς συν-
δρομητὰς ὑποστήριξη.

1 Ὀ—619 1

ΔΗΛΩΣΙΣ
Ἀηλὼν πῶς εἶμαι ὑποψήφιος τοῦ
«ΚΡΑΤΑΙΟΥ» Βασιλείου καὶ ὄχι τοῦ
«ΣΙΔΗΡΟΥ» πού κατὰ λάθος γράφτην
στὸ 45 φυλλάδιο.

1 Ὀ—620 1

ΦΙΟΡΟ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ

Ἀποσπράζει τοῦ «ΣΙΔΗΡΟΥ» Βασιλείου
ἀπὸ τὸν ὅτι οὐδεμίαν συνάφειαν ἔχο-
Μάλιστα ἴδουσα Βασιλεῖον ὑπὸ τῆς
ἐπωνυμίας «ΚΡΑΤΑΙΟΥ». Ζητοῦνται ἀντι-
πρόσωποι καὶ μέλη. Δ[ί]σις: Ἡλίας Ι
Γιαμαρέλλον, Ρ. Γ. Ἀθήνας.

1 Ὀ—621 1

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟ «ΚΡΑΤΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ»
πρὸς ΦΙΟΡΟ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ
Σ' εὐλόμαστε γιὰ τὴν γιορτὴν σο-
χρόνια πολλὰ μὲ εὐτυχία σπαρμένα.

1 Ὀ—622 1

Ομηρος, Ἀδωνι, Δυναρίδα, Καλλι-
κάντζαρος, Μακεδὼν Πρόδοκοι
δέχομαι. Στείλατε. Φαίλα

1 Ὀ—623 1

Κατερχομένη στὸ Δημοψήφισμα, πα-
ρακαλῶ δλους, ψηφίσατε τὸ Με-
δαμα τῆς Νίκης.

1 Ὀ—624 1

Διαβολάνι τῆς Γεντονιάς, Φλάμ-
πουρο τῆς Δευτεριάς, χρόνια
πολλὰ.
ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

1 Ὀ—625 1

Ἑλληνικὴ Ὀυρανὴ, Τσοπανάνκο
Τριανταφυλλένια, πότε σκοπεῖ-
ετε νὰ ἀνταποδώσετε τετράδια;

1 Ὀ—626 1

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ

ΜΙΑ ΣΠΙΘΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ ΣΤΟ
ΦΙΟΡΟ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ

Μιὰ ὀλόθερμη εὐχὴ
Ἀπ' τῶν φίλων Σου τὴν καρδίαν
Στὸν Πλάστη ἀνεβλίνει

—Σὰν τοῦ θυμαριοῦ ἡ εὐωδία
Μὲ τῶν κοιδουμένων τοὺς ἤχους
Καὶ τῆς φλογέρας τὸ σκοπὸ

Πάντα συνερφευμένα
Στὸ λόγ'ο πέρα, στὸ δουνὸ
ΦΙΛΕ, νὰ ζήσης χρόνια πολλὰ

Ἀνέφελα θλίψεων πικρῶν,
Εὐτυχισμένα δ' ἐν μέσῳ προσφιλῶν

ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΦΙΟΡΙ

ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΟΥΛΑ